

Prijela je kupico in pila z žejnimi požirki. Kapljica se je razlila na njeno belo obleko.

„Ah, Mara! Pogledaj, polila sem! Če se prehladam! Zebe me, na prsih čutim mrzlo kapljo!“

„Srček, ne prehladiš se ne! Veruj mi, da se ne prehladiš! Lézi in spančkaj!“

Mara je sedla k njej. Malči se je pa dvignila, oklenila ji bele roke krog vratu in pričela ihteti . . .

(DALJE.)

ZVONIMIR:

TOPLIH DIHOV . . .

Toplih dihov, toplih sapic
duša si želi,
da vzbudi se iz turobne
zimske žalosti . . .

Sem čez morje lahno diha
pomladanji dih,
v barčico so sedli fantje
srček žalostnih.

Barčica čez morje plava,
jadra se blesté,
fantje sem se čez valove
radostni smeje . . .

Tudi jaz bom v barko stopil,
jadral čez morje,
da iz mračne zimske tuge
se vzbudi srcé . . .

ZVONIMIR:

SREČA.

Zašumeli temni lesi
pesem so veselo,
o pomladi in o sreči
vse je zašumelo.

Stal sem na parobku gozda
in sem prisluškal,
tamkaj v lesih nekdo tiho
je po temi taval.

Kdo je hodil tako plaho,
kakor bi se skrival?
Sreča moja, o kateri
tolikrat sem snival?

Sreča moja po temini
gozdni je hodila,
duša v temi je življenja
žalostna blodila . . .

